

Реферат на тему: "Дмитро Павличко"

Дмитро Павличко

ДМИТРО ПАВЛИЧКО

Інтернаціоналізм його мислення і совісті, виплеканий в надрах рідного народу, розкрився і задзвенів високою нотою у віршах суворих і ніжних. Ми відчуваємо, як сердечний біль поета переливається в "біль Гренади і траурну зажуру Конго", а глибокі свої симпатії він адресує кубинським дівчатам, що за бородачем офіцером ідуть з важкими автоматами за плечима. Душевна розмова його кладеться до убогої негритянки, рукам її він співає "золоту хвальбу".

Чорна моя! У чорну нивку
Малим багато я зерен загіб...
В мого народу у пошанівку
Чорна робота і чорний хліб.
Я все віднині робити буду,
Щоб слово "чорний" чистим було.

Оця повага до людини і її праці на землі, до її революційних, моральних і національних святинь, до її минулого і майбутнього є характерною для закордонних циклів Павличка. І можливо, саме в ці часи, перебуваючи між іншими людьми, під іншими враженнями, в нього так гостро і по-синівськи ніжно забриніла основна струна його творчості, найінтимніша мелодія його життєвого покликання — любов до рідної землі, з її хлібом і сіллю, до її людей, з печалями і радостями, пошана до материнської пісні і мови, бо розлука з нею, в кожній людини поза категоріями поетичними, породжує щемний біль, ту невивчену безсмертну ностальгію, яка ніколи не минеться. Вона жила у вогнистих Шевченкових творіннях, будила Франкові думи у європейській ночі, Рильському у Парижі щебетала українськими солов'ями і в молодій поезії України пустила свій животворний корінь. Тож не раз і не двічі мій друг карбує в рядках, в задушевних роздумах це високе почуття.

О рідне слово, що без тебе я?!
Осміяний людьми кретин-стиляга,
Безрідний, кволий жебручий блудяга,
Що сам забув давно своє ім'я.
Моє ти серце, пісня, і відвага,
І прізвище, і сила, і сім'я.
Ти вся душа нескована моя,
В найтяжчі дні — надія і наснага.

"В найтяжчі дні — надія і наснага"! Це не просто гарний, ефектний рядок, бо в ньому закладена тверда основа того, чим живе поет, що кермує його думкою і роботою. А сьогодні в Павличка тієї роботи задосить. Він добре настроєний, як музичний інструмент, кожна струна бринить, відповідає людині. І думкою, і звучанням, і

вболіванням. Художник слова, створюючи хоч найменші цінності, сам зростає в роботі. Так здорове дерево відкладає міцний шар деревесу, щоб рясніше плодоносити. І птиця міцнішає в крилі. І вода вергає каміння, шукаючи бистрини плину. А що ж людина? їй дано мисль і чудодійний дар слова, аби перетворювати буття і формувати людське щастя. Поезія — найтонша форма перетворення і видіння світу, і служити їй — значить щоразу обновлювати себе, нарощувати нові клітини, бо відтворене не є доконечним, а перейдене не відкривається вдруге.

Молодий голос Дмитра Павличка вийшов сьогодні на нове широке коло. Він сам змужнів, став скупішим і суворішим на слові. Крутий етап роботи вимагає зосередження. Пора плодоносу просить гудзуватого коріння. Він сьогодні його відрощує, нещадно відрубуючи те, що непотрібне в дорозі, хоч іноді і жалкує за тим, що було несправедливо ображено чи перекреслено. Але не цим характерний сьогодні Павличко. Новий час породив не тільки в матеріальному світі нові енергії і відкриття, але і в духовно-творчому житті: заглибив процеси образного мислення, ускладнив ліричні рефлексії і асоціативні сполучення. Ідейно-філософська масштабність віку викликає сьогодні до дії поезію інтелектуальну, мудру на слові, безмежну в своїх категоріях і художніх потенціалах, де сфера емоційного звучання виповнюється своєрідною гамою кольорів, звуків, душевних відтінків і найглибшим—у меті своїй,— найправдивішим і найпристраснішим зображенням і розкриттям людської вдачі. Діалектика душі прагне до складної діалектики слова. Отже, поетові із справжнім обдарованням є над чим попрацювати, відкриваючи нові сторінки ще не баченого і не пережитого, коли диво поетичного слова несе в собі величезну напругу надій і тривоги майбутнього дня. Дмитро Павличко мужньо виходить на цю дорогу. Пульс нової поезії, безкомпромісної до ідилічної бездумності і рожевого лакування, владно полонив його. Вірші "Руки", "Цимбали" та інші вірші збірки "Гранослов" є тому вірною запорукою.

Придивляйся до рук своїх. Придивляйся,

Думай, кому ти їх подавав неохоче,

Згадуй усе, що ти ними зробив.

Добре, якщо не затремтять ніколи

З ненависті до тебе твої власні пальці.

Ох, ці руки, ці мозолясті віти трудового життя! Вони пам'ятають звичку батька мислити мозолями, несуть твоє дитинство на глибоких зморшках, спалюють невірною обрану стежку. Підлість боїться помаху цих рук.

Поетова мисль, шукаючи глибинних джерел, тепер одягає нову образну тканину: цимбалюк з обличчям, "як місячний вечір", "привезла мені валізку яблук і серце скарг", "плащі із льоду, як з нейлону, блищать на плечах лип і кленів", "скоро їх буде весна палити вітрами темними і солоними...". Ми знаємо, що ця міжрядкова тканина епітетів і порівнянь ще не є доконечною цінністю, але вона кладе хороші містки до складнішої метафоричності та філософських алегорій, які і є в поезії справжнім скарбом.

Мені хочеться побажати Дмитрові Павличку, як і самому собі, більше знайти оцих

скарбів, цієї квітучої папороті щастя, що захована в тайниках слова. Але й то ще не все. Бо з кожною знахідкою кожен з нас іде на твердий іспит, на живий суд людського серця. Чи не так? А серце знає, де слово міддю дзвенить, а де розпадається, як глина. Тож нехай те відлите слово буде йому порадником і супутником на шляху, по якому ще довго йти.